

Hoài Linh

Một Chút Gì Để Nhớ...

Với anh, nó là một đứa con gái nhỏ bé, yếu đuối và rất đáng yêu. Giống như một bé gái, thường vòi vĩnh và nũng nịu. Chỉ có vậy! Nó quen anh ngày nó chen lẫn vào đám đông để xem kết quả thi đại học. Vòng tròn người dày đặc, nó chen chen lẫn lẫn mãi mới vào trong được. Một gã gầy gầy cao cao đang đứng trước mặt nó. Nó kéo anh ta: "Xem giùm tôi với! Số ký danh là... tên là...". Anh ta cười và thông báo kết quả đậu. Nó nhảy cẫng lên và nắm lấy tay anh ta. Lúc giật mình nó hoảng hồn nhìn anh. May quá! Anh không để ý đến điều đó.

Với số điểm khá cao, nó trở thành lớp trưởng của một lớp học gồm chín mươi cái miệng luôn mở hết công suất trong đó chỉ có mười người là nam. Nó gặp lại anh trong ngày hội thao của khoa. Thì ra, anh học cùng ngành với nó và trên nó những ba lớp. Anh cũng là lớp trưởng. Nó nhìn anh như muốn cùng chia xẻ.

Qua một học kỳ làm lớp trưởng, nó hiểu, hiểu nhiều lắm thế nào là sự vất vả cũng như sự nhẫn nại và chịu búa rìu dư luận phủ vây. Anh là trọng tài của giải bóng chuyền. Nó gọi anh là "ba" sau lời thách đố của lớp Văn K19.

Gọi bằng “ba” và xưng bằng “con” giống như là một đứa con gái thật sự!

Anh rất chững chạc và bao dung. Nó thường nhõng nhẽo và vùi vãnh anh. Trước lớp, nó là một lớp trưởng đầy bản lĩnh. Không bao giờ rơi nước mắt dù không ít lần nó đã phải uất nghẹn, cố nén cho nước mắt chảy vào trong. Anh thường khuyên bảo nó, anh thường nói cho nó nghe về những người bạn của anh và hát cho nó nghe bài hát nó rất thích “Một đời người, một rừng cây”. Mỗi khi anh hát đến câu: “Ai cũng chọn việc nhẹ nhàng, gian khổ sẽ dành phần ai”, nó thường hát theo. Lúc đó, ưu phiền dường như tan biến.

Nó yêu anh từ lúc nào không biết chỉ biết rằng, từ lâu, lâu lắm, hình ảnh anh đã trở thành một dấu nhắc, luôn nhắc nhở nó. Phải sống tốt và sống đẹp cho đời dù cuộc sống thì hay bạc bẽo và người đời thì thường vội vàng ân.

Một ngày nọ, nó buồn xo khi người bạn thân nhất của anh nói với nó: “Anh có người yêu rồi”. Nó vẫn vui đùa trước anh nhưng tim nó dường như hụt hẫng mạnh. Nó gọi “người ta” bằng “má” và xưng “con” cũng giống như gọi anh bằng “ba” vậy. Nó vẫn nũng nịu nhưng trong mắt nó bây giờ, trong đôi mắt to, đen, tròn ấy không có tia nắng hạnh phúc mà có nỗi buồn vùi vùi trong đó. Anh vẫn đối xử tốt với nó, vẫn dịu dàng khuyên bảo và vẫn rất vui tươi khi hát cho nó nghe bài hát mà nó thích. Tại sao anh vô tình quá! Đôi khi nó thầm trách, nhưng rồi nó lại tự mình an ủi mình. Có khi như vậy lại hay hơn. Nó muốn giữ mãi trong lòng mình một hình ảnh tốt đẹp về anh, điểm tựa vững chắc trước sóng to gió lớn của dòng đời.

Mai này, anh sẽ ra trường, sẽ xa xôi. Tất cả sẽ trở thành kỷ niệm. Kỷ niệm nào cũng đẹp và cũng đáng trân trọng. Tình yêu nào cũng đẹp và cũng đáng nhớ

khi nó bắt nguồn từ sự rung động chân thành, chứ không từ tác động của tiền tài vật chất... Ngày tháng sẽ làm cho tất cả thành xa xăm. Nó sẽ vẫn giữ trong lòng mình hình bóng của anh cùng những lời khuyên chân thành, triu mến.

Vâng! ai cũng chọn việc nhẹ nhàng, gian khổ sẽ dành phần ai? Xin hát về bạn bè tôi những người sống vì mọi người. Trong số đó, những người sống vì mọi người ấy có anh - người nó luôn yêu mến, kính trọng. Chúc anh luôn thành công và hạnh phúc. Đó là lời chúc chân thành nhất của nó. Mỗi tình đầu sẽ phai phôi nhưng vẫn còn trong nó "một chút gì để nhớ", dù một chút ấy mong manh như gió thoảng mây bay.

Hoài Linh

Nguồn: Thời áo trắng
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003